

Malošmarno romanje k Mariji Snežni na Kredarico 8.9.2025

Že po tradiciji Šmarnični romarji počastimo Marijin rojstni dan z obiskom njej posvečenega najvišjeležečega svetišča na Slovenskem. Tudi letos ni bilo drugače in Matjaž je že pred kakšnim tednom poslal vabilo na to romanje. Ker pa se je pri tem potrebno povzpeti na Kredarico, kakšnih 1400m nad izhodiščem, posebnega zanimanja ni bilo. Kljub temu smo se našli trije, ki nas je dovolj vleklo tja gor in nam tudi pričakovani napori niso preprečili te namere. Mene osebno je vleklo še posebej, saj v prejšnjih letih na to romanje zaradi službe nisem mogel.

Še skoraj sredi noči smo se odpravili na pot. Ker so bile ceste skoraj prazne, smo hitro prispeli na Pokljuko ter na parkirišču pod planino Konjščica obuli planinske čevlje, oprtali nahrbtnike in se opremili s čelkami, saj je bila še trda tema. Do planine smo se že nekoliko ogreli, dokončno pa v kar strmem klancu nad planino, kjer je že migetalo nekaj lučk, kar je pomenilo, da na poti ne bomo sami. Proti Studorskemu prevalu se je že začelo daniti, tako da smo lahko ugasnili lučke in ko smo prispeli na preval, se je tam za kamniškimi gorami skozi koprenasto oblačnost že prebijalo sonce, ki nas je potem spremljalo cel dan. Tukaj so se začeli čudoviti razgledi na bohinjsko stran, zaradi katerih smo se tudi odločili za ta dostop do Kredarice, čeprav je tisti iz doline Krma verjetno nekoliko lažji in krajši.

Pot do Vodnikove koče je potem minila dokaj hitro, pri njej pa je bil postanek za zajtrk in za Dramilo v obliki kave, da smo se spomnili tudi na pesnika, katerega ime nosi ta koča. Tako okrepčani smo se vsak s svojimi mislimi v glavi zagrizli v breg proti Konjskemu prevalu, ki je ponekod kar strm in celo nekaj stopnic je vmes. Zadnji del poti pod Kredarico pa nosi zanimivo ime Kalvarija in kdor jo je že kdaj prehodil, mu je zelo jasno, zakaj tako ime. »Nomen est omen«, ime je pomen, pravi pregovor.

Na cilj smo prispeli pravočasno, da smo se lahko preoblekli in okrepčali, Marjan je celo potegnil iz nahrbtnika majhno stekleničko, jo ponudil tudi ostalim in četudi pregovor pravi, da se v majhnih stekleničkah skriva strup, ta nikomur ni prav nič škodil. Presenetilo nas pa je veliko razdejanje, ki vlada na Kredarici, saj prenavljajo vremenarski del koče, tako da je okolica eno samo gradbišče in je kapela Marije Snežne komaj opazna.

Zvon je kmalu oznanil, da se bliža sveta maša in posedli smo se na klop tik ob vhodu v svetišče. Duhovnik Miro Šlibar je opravil lep obred in nas pozval, da naj veselje in prijateljstvo, ki ga čutimo tukaj v gorah, odnesemo s sabo tudi v dolino. Mene pa je zelo presenetilo majhno število vernikov, ki smo bili prisotni pri sveti maši, medtem ko je bilo pri planinski koči polno ljudi. Današnja Kredarica lepo ponazarja stanje v celotni družbi: vse je v razsulu, cerkve pa so napol prazne.

Že med čakanjem na sveto mašo mi je pogled neprestano uhajal proti Triglavu in na stezah proti vrhu je bilo polno planincev. Vreme je krasno, časa je še dovolj in če sem že tukaj, zakaj se jim ne bi pridružil še jaz? In res, nahrbtnik sem položil k ostali krami, ki jo je na gradbišču vse polno, soromarjema povedal, da grem na vrh in naj se kar odpravita v dolino, da ju bom že dohitel. Ker ob jeklenicah, ki jih je proti vrhu vse polno, ni bilo pretirane gneče, sem bil kar hitro na vrhu. Kljub temu, da sem bil gori že nekajkrat, pa so občutki vsakič nekaj posebnega, skoraj mističnega in zato ni čudno, da se ob lepih dnevih nabere toliko ljudi in z njihovih obrazov kar sije zadovoljstvo in ponos, da so zmogli dokaj zahtevno pot. Kratek postanek za razgled okoli in en selfi, potem pa spust nazaj na Kredarico, kamor so helikopterji stalno dovažali gradbeni material, da od gorskega miru ter spokoja ni ostalo prav dosti. Že pred Vodnikovo kočo sem ujel soromarja in po krajšem postanku pri koči smo se spustili nazaj do Konjščice, kjer smo se s pastirjem brez živine, kajti to so prejšnji dan odgnali v dolino, pomenili o življenju na planini.

Končno smo si na parkirišču sezuli prepotene čevlje in se odpeljali proti domu. Seveda se je bilo vmes potrebno tudi ustaviti na primernem kraju in napraviti analizo zelo dolgega, napornega, predvsem pa lepega in duhovno bogatega dne.

Žiri, september 2025

Miroslav Bogataj

